

opusdei.org

Ernesto Cofiño – wizerunek wiernego Opus Dei

Opublikowano nową biografię Ernesta Cofiño, wiernego Opus Dei, człowieka żonatego, gwatemalskiego lekarza. Sława świętości, którą pozostawił po sobie wśród znających go osób pozwoliła na otwarciu jego procesu beatyfikacyjnego.

21-05-2004

Profesor José Luis Cofiño na siedemdziesięciu stronach

przekazuje ciepły i trafny szkic biograficzny swojego ojca – doktora Ernesta Cofiño. Książkę napisał w latach 1999-2002 razem z pisarzem José Miguelem Cejasem, a zadedykował ją swym trzem synom.

Te napisane z dynamiką powieści przygodowej poruszające stronicie opowiadają o codziennym i duchowym życiu popularnego „doktora Cofiño” – lekarza szeroko znanego wśród ludności tubylczej i człowieka uważanego za „ojca pediatrii gwatemalskiej”

Książkę zamyka wspomnienie żony autora, Gizeli. Charakteryzuje ona swojego teścia jako człowieka o atrakcyjnej osobowości, sympatycznego, pokornego i ofiarnego, głęboko ludzkiego, z wielkim sercem i “zawsze uśmiechniętego”, który ocalił tysiące dzieci.

W czasie, gdy powstawała ta opowieść Kościół otworzył proces kanonizacyjny Ernesta Cofiño.

„Głębokim motywem napisania książki – potwierdza José Luis Cofiño – jest dziękczynienie Bogu za to, że udzielił nam niezrównanej łaski poznania człowieka świętego i dzielenia z nim życia dzień po dniu.”

Kim był Ernesto Cofiño?

Ernesto Cofiño urodził się w Mieście Gwatemala 5 czerwca 1899 roku. Medycynę studiował na Sorbonie. W 1929 roku otrzymał Srebrny Medal za doktorat napisany pod kierunkiem jednego z wielkich pediatrów francuskich – Roberta Debré. Przyjaciel Ernesta Cofiño, laureat Nagrody Nobla w dziedzinie literatury, Miguel Ángel Asturias mówił o nim jako o wzorze do naśladowania dla gwatemalskiej młodzieży. Doktor Cofiño ożenił się w 1933 roku z wyjątkową kobietą –

Clemencią Samayoa. Mieli pięcioro dzieci.

Ernesto Cofiño utworzył i prowadził katedrę pediatrii na Wydziale Medycyny Uniwersytetu San Carlos, który przyznał mu najwyższe wyróżnienie uniwersyteckie w postaci Złotego Medalu. Pracował w wielu ośrodkach w Stanach Zjednoczonych, m.in. w Duke University, Mineápolis University i w Klinice Mayo. Otrzymał liczne wyrazy uznania i odznaczenia, w tym francuską Legię Honorową.

Uformował tysiące naukowców przekazując im głębokie pragnienie odnowy społeczeństwa w duchu chrześcijańskim. Założył i prowadził różnorodne ośrodki pomocy dla sierot i dzieci ulicy. Pracował też aktywnie na rzecz ludności tubylczej uruchamiając – z wielkim osobistym poświęceniem – liczne inicjatywy mające na celu przysposobienie

zawodowe wieśniaków i kobiet o niskich dochodach. W ten sposób wspierał najuboższą ludność Ameryki Środkowej.

Poprosił o przyjęcie do Opus Dei 6 grudnia 1956 roku. Był pierwszym supernumerariuszem w Ameryce Środkowej. Zmarł 17 października 1991 roku w sławie świętości. Miał 92 lata. Jego proces kanonizacyjny został otwarty 31 lipca 2000 roku. „Tak naprawdę jedyną rzeczą, dla której warto żyć – napisał – jest miłość, to ona przemienia wszystkie nasze czyny, to ona sprawia, że małe rzeczy nabierają wielkiego znaczenia. Wypełnić misję, którą daje Pan każdemu na jego miejscu.”